

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פיינבוך	שם פרטי: בטיה
----------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: גלנט
Galant		
שנת לידה: 1933	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדתי: בטיה
בלועזית		Batya
ארץ לידה: אוקראינה		עיר לידה: קולחוז קראסני-ארמייץ
שם פרטי ושם נעורים של האם: בטיה פרידמן		שם פרטי ושם משפחה של האב: אושר גלנט
ארץ המגורים: אוקראינה		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קולחוז קראסני-ארמייץ
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) אוזבקיסטן, איזור סמרקנד וטשקנט
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
תאריך השחרור: 1945		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור אוזבקיסטן		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
שנת עליה: 1993		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת'י עד מתי

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ב 1933 בקולחוז קראסנוארמיץ שבאוקראינה. הוריי היו פועלים ללא השכלה, אחותי שהייתה גדולה ממני בשנתיים למדה בבית ספר, היה לנו טוב. שום דבר לא חסר לנו מכיוון שגרנו בכפר היה לחם, חלב, בשר וכל מה שצריך כדי להתקיים.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כשפרצה המלחמה עברנו לעיר קרמנצ'וק למשך חודשיים ומשם לאוזבקיסטן, הייתה תקופה קשה, רעב ברמה שלפעמים נאלצנו לאכול גרעינים של חיטה, שעורה וקטניות אחרות עוד לפני שהיו בשלות. עם הזמן, בעונות של חיטה, הכפר היה מקצה לנו כמות קטנה של חיטה על מנת שנוכל להכין לעצמנו קמח ללחם או מאפים אחרים. לפעמים שההורים הלכו לעבוד במשק. אני אחותי היינו הולכות לבד לשדות כדי לאסוף גרעינים של חיטה ושעורה לבית שיהיו יותר מצרכים להכין אוכל. לפני שאבי עזב לחזית היו משלמים לו על שעות עבודה באוכל ולא בכסף אז הסתפקנו במה שקיבלנו בזכותו. כשאבא שלי עזב, אימא מצאה עבודה כמנקה בבית הספר אך שאחותי חלתה שתייהן היו צריכות לנסוע לעיר כדי לקבל טיפול רפואי. כשאימי חזרה לאחר כשבועיים-חודש, מישהי אחרת כבר קיבלה את העבודה של אימא ובגלל שגם ככה היה כמעט בלתי אפשרי למצוא עבודה באותו זמן, אימי נכנסה לדיכאון וניסתה לתלות את עצמה, למזלנו- הצילו אותה. לא יכולתי לשבת בחיבוק ידיים ולראות את אימא שלי ככה, הלכתי לדבר עם ראש הקולחוז, הסברתי לו את המצב כדי שימצא עבודה כלשהי לאימא. בסופו של דבר נמצאה לה עבודה באסם כמנקה. חיינו במצב כזה עד סוף המלחמה ולצערנו בשנת 1945 הופיעה לאחותי בעיה בעמוד השדרה ששיתקה לה את הידיים ואת הרגליים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בכפר לא היה בית ספר רוסי אז נאלצתי ללמוד אוזבקית ובמשך כל המלחמה דיברתי רק אוזבקית כי לא היו כמעט דוברי רוסית, אחרי מותה של אחותי בשנת 1947 עברנו לגור בעיר ומאוד היה קשה לי להסתדר בבית ספר רוסי כי לא ידעתי את השפה ברמה מספיק גבוהה. בסופו של דבר סיימתי את 10 שנות הלימוד שלי בבית ספר אוזבקי. אחרי זה התחלתי לימודי כלכלה באוניברסיטה אך נאלצתי לפרוש אחרי חצי שנה בגלל הקושי הכספי, באותה תקופה הוציאו חוק שרק ילידי אוזבקיסטן רשאים לקבל חינוך חנים, מה שלא נגע לכל המהגרים מארצות אחרות ואפילו שהצלחתי להסתדר בבית ספר במחיר של 10 רובל לחודש עם עזרה מחברי כיתה, לא יכולתי לשלם 400 רובל לשנה שלאותה תקופה היה כסף מאוד גדול. לצורך השוואה המשכורת שלי בעבודה הייתה 42 רובל בחודש. כשפרשתי מהאוניברסיטה התחלתי לחפש עבודה. למזלי למדתי בבית הספר יחד עם בתו של סגן מנהל בית הספר וקיוויתי שתהיה לי אפשרות לעבוד בבית ספר. באותו הזמן הספרנית הנוכחית הייתה חולה ולא יכלה להמשיך לעבוד ככה שתוך זמן קצר התפנה המקום וקיבלתי את הצעת העבודה שבה עבדתי 35 שנים עד שיצאתי לפנסיה. למרות שעבדתי, הכסף לא תמיד הספיק ולפעמים אני ואימי נאלצנו להסתפק במעט מאוד אוכל.

בשנת 1956 התחתנתי עם בעלי שעבד במפעל והמצב הכלכלי מאז היה טוב יותר, כעבור שנה נולד לנו בננו. בגלל שהיה לנו כבר יותר כסף יכולנו להרשות לעצמנו לקנות קצת רהיטים לבית מדי פעם וכשבעלי קיבל דירה מהקולחוז עברנו לגור בה. בשנת 1957 אימי חלתה במחלה קשה שמזכירה אבעבועות רוח והסיבה לזה הייתה ככל הנראה הדברים הקשים שעברה בחיים וכל הלחץ שהצטבר עם הזמן. לאחר ששכבה חצי שנה בבית חולים היא נפטרה בגלל החמרת המחלה. בשנת 1991 היה גל עליה גדול מטשקנט ובני מאוד רצה להצטרף לכולם וגם לעלות לישראל אז אני ובעלי לא התנגדנו, לא רצינו שבמקרה שהמצב יחמיר הוא יאשים אותנו שלא נתנו לו לעזוב אז בני היה הראשון מבינינו שעלה לארץ. כעבור שנתיים, ב-1993 עלינו גם אנו לישראל כי התנאים באוזבקיסטן אחרי פירוק ברית המועצות נהיו יותר קשים, מעט אוכל, גם בחנויות כמעט לא היה. כשבמקומות מסוימים הייתה אפליה נגד מהגרים מארצות זרות. כשבעלי היה מצליח להביא הביתה שלוש כיכרות לחם, היינו מייבשים אותו כדי שלא יגיע למצב שיתקלקל ולפני שעזבנו לישראל השארנו שני שקים של לחם מיובש בשביל השכנים שלפחות יפיקו תועלת ממנו.

נא ספרי על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

תהליך העלייה היה קל יחסית. קיבלנו עזרה מהסוכנות היהודית בכל התהליך, אפילו באו לאסוף אותנו מהבית ובניגוד לבן שלי שהגיע לארץ במסלול ארוך עם החלפות בדרך, לנו כבר היה מטוס ישיר מטשקנט לישראל. בארץ קיבלו אותנו בצורה טובה והביאו אותנו לבית של הבן שלנו. כשהתרגלנו קצת למקום, קנינו את הדירה בכרמיאל שבה אני גרה גם כיום יחד עם בתי ונכדי. גם בני גר בכרמיאל, קרוב אליי, אפשר להגיד שכן שלי. כשרק עליתי היו הרבה פעילויות במתנ"סים ובמועדונים של עולים חדשים, הייתי משתתפת בהרבה טיולים, אסיפות, הופעות והשתדלתי לבוא לכל אירוע אפשרי. עכשיו כבר אין כל כך פעילויות ואני יותר נשארת בבית. אני מרוצה מהחיים בארץ כיום יותר ממה שהיה לנו לפני העלייה.

ראיון: יותם אבוקסיס ומרק לויט

כרמיאל, מרץ 2013